

STSJ del País Basc de 2 de setembre de 2013, recurs 1797/2011

Acord municipal pel qual s'adopten les mesures necessàries per al compliment del Real Decreto-ley 8/2010, quant a la reducció de la massa salarial del sector públic en un 5% (accés al text de la sentència)

Un sindicat interposa recurs contenciós administratiu contra un acord municipal pel qual s'adopten les mesures necessàries per donar compliment al Real Decreto-ley 8/2010, de 20 de mayo, por el que se adoptan medidas extraordinarias para la reducción del déficit público, en allò relatiu a retribucions. En síntesi els motius són: a) absència de l'extraordinària i urgent necessitat que fonamenta el decret llei; b) vulneració del dret a la llibertat sindical com a negociació col·lectiva; c) vulneració de l'art. 9.3 CE quant a prohibició de restricció dels drets individuals; d) vulneració dels drets adquirits pels empleats públics sense compensació; e) vulneració de l'art. 33.3 CE; f) vulneració del dret d'igualtat de l'art. 14 CE i de l'art. 35 del mateix text; i g) vulneració de l'art. 31 CE.

Tots els motius són refusats pel Tribunal en base a diverses resolucions desestimatòries emeses pel TC, els arguments del qual assumeix. En relació amb el primer, **entén que sí s'ha produït el pressupòsit de fet en forma de crisi econòmica que justifica la reducció salarial**. Quant al segon, entén que **no es deriva de l'ordenament la intangibilitat o inalterabilitat del conveni col·lectiu en front la norma legal** que, en definitiva, és de rang superior. Més concretament la negociació col·lectiva dels funcionaris públics es troba supeditada als principis de legalitat i cobertura pressupostària i és d'aplicació l'art. 38.10 EBEP que subordina els acords assolits en matèria retributiva als canvis en l'interès públic derivats d'alteracions substancials de les circumstàncies econòmiques.

Els arguments basats en els arts. 14, 31 i 33.3 CE també són refusats. **El dret d'igualtat que preveu el primer no s'ha vist afectat ja que el tracte diferent en la reducció de la retribució està fonamentat en les categories de l'empleat públic o funcionari**. El deure de contribuir a les despeses públiques que estipula el segon no s'ha agreujat per un nou tribut sobre les rendes dels empleats públics doncs es tracta d'una reducció de despeses públiques i no d'un augment via tributs dels ingressos. En relació amb l'últim precepte, entén que **la reducció afecta a drets econòmics no meritats i no integrats en el patrimoni del funcionari, fet pel qual no és un cas d'expropiació que hagi ser objecte d'indemnització**. En general, el *Real Decreto-ley 8/2010* no sobrepassa el límit de no afectar els drets, deures i llibertats del Títol I de la CE (que estaria prohibit per l'art. 86 del mateix text legal).

Tampoc la seguretat jurídica de l'art. 9 CE s'ha alterat ja que la modificació de la regulació retributiva s'ha efectuat per una disposició amb rang de llei seguint el procediment establert per a la seva promulgació. El Tribunal acaba desestimant el recurs.